

Αναμνήσεις ενός γιατρού

Γεώργιος Γιαννόγλου
Καρδιολόγος

Το... χαρτί υγείας

Η ζωή στο Αγροτικό Ιατρείο έχει αρκετά αναπάντεχα γεγονότα. Ένα ευτράπελο γεγονός που συνέβη το 1975, όταν έκανα την υποχρεωτική θητεία υπαίθρου στο Αγροτικό Ιατρείο Λουτρακίου Ν. Πέλλης, θα σας διηγηθώ παρακάτω.

Ήταν αργά το μεσημέρι μιας κουραστικής μέρας στο Ιατρείο μου. Μόλις είχε αποχωρήσει ο τελευταίος ασθενής μου, όταν άκουσα να με φωνάζουν από την αυλή:

– Γιατρέ, γιατρέ, είσαι επάνω;

Πρέπει να ήταν άνοιξη του 1975. Ο καιρός τη συγκεκριμένη ημέρα ήταν από το πρωί κρύος και συννεφιασμένος. Θυμάμαι αυτές τις λεπτομέρειες, γιατί τέτοιες μέρες οι χωρικοί δεν πήγαιναν στα χωράφια τους, λόγω κρύου και απειλής βροχής, και έτσι έβρισκαν την ευκαιρία να επισκεφθούν τον αγροτικό γιατρό.

Το Αγροτικό Ιατρείο του Λουτρακίου ήταν στον άνω όροφο διώροφης αγροτικής οικίας, με εξωτερική σκάλα που κατέληγε στην αυλή. Από τη σκάλα αυτή ανέβαιναν στο Ιατρείο οι ασθενείς μου, αφού έμπαιναν στην αυλή από μια ξύλινη πόρτα, που έτριζε ανοίγοντας και χτυπούσε με δύναμη κλείνοντας. Το Ιατρείο ήταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο, που το ονόμαζα εξεταστήριο. Απέναντι από το εξεταστήριο υπήρχε ένα δωμάτιο όπου κοιμόμουν και ανάμεσά τους υπήρχε ένα μικρό σαλονάκι, όπου περίμεναν οι ασθενείς πριν τους καλέσω για εξέταση. Παραδίπλα υπήρχε μια κοινόχρηστη με τη σπιτονοικοκυρά μου κουζίνα, που επικοινωνούσε εξωτερικά με το σαλονάκι διαμέσου της κοινής ταράτσας, όπου κατέληγε η σκάλα από την αυλή. Τη συγκεκριμένη στιγμή είχα πλύνει τα χέρια μου και σκεφτόμουν τι θα φάω για μεσημέρι.

Βγήκα στην ταράτσα και είδα στην αυλή τη γυναίκα που με φώναζε. Φαινόταν μεσόκοπη με πλουμιστό τσεμπέρι και απλά, χωριάτικα ρούχα. Συνοδευόταν από μια άλλη συνομήλική της γυναίκα με παρόμοια ενδυμασία, αλλά μαύρο τσε-

μπέρι. Για να μην την ανεβάσω επάνω, κατέβηκα βιαστικά τις σκάλες και της είπα ότι αν δεν ήταν κάποιο επείγον πρόβλημα, θα ήταν καλύτερα να έρθει το απόγευμα ή την άλλη μέρα, γιατί πέρασε η ώρα. Είδα ότι δυσανασχέτισε και παραπονέθηκε με ασυνήθιστα έντονο ύφος.

– Ιμεείς, γιατρέ, ήρθαμ' από του Λυκόστομα και εσύ μας διώχνεις!

– Δεν διώχνω κανένα. Απλώς, υπάρχει ωράριο για την εξυπηρέτησή σας. Τώρα πέρασε η ώρα. Γι' αυτό, λέω, αν δεν υπάρχει επείγον πρόβλημα, να έρθεις κάποια άλλη στιγμή.

– Είμαστε φτωχοί χουριάτς και δεν μας λογαριάζει κανείς!

Η γυναίκα φαινόταν πολύ θυμωμένη, η συζήτηση οδηγούσε σε παρεξήγηση και αδιέξοδο. Έδωσα τόπο στην οργή, αλλά με έντονο ύφος είπα:

– Πες μου ποιο είναι το πρόβλημα και αν είναι σοβαρό θα σε εξυπηρετήσω για να μην νοιώθεις αδικημένη.

– Τώρα δεν θίλω... Ιμεείς δεν ζητάμε τίποτις. Θα φύγω και δεν θα ματαέρθω. Άδικο γεννηθήκαμ' και η αδικία θα μας φάει...

Άρχισα να μαλακώνω. Κατάλαβα ότι υπήρχε μεγάλη πίκρα στα λόγια της γυναίκας και σκέφτηκα πως ίσως ήταν κάτι σοβαρό. Ήταν κατακόκκινη και χειρονομούσε, ένας άνθρωπος που τον έπνιγε το δίκαιο. Ένοιωσα τύψεις. Με όσο πιο μαλακή φωνή της είπα:

– Έλα τώρα. Δεν θέλω να νοιώθεις αδικημένη. Πες μου τι θέλεις και θα κοιτάξω να σε βοηθήσω. Μην στεναχωριέσαι και μην θυμώνεις.

– Ιγώ είμι πολύ θυμωμένη τώρα. Δεν θέλω ντιπ τίποτις από σένα: τζάμπα τόσος δρόμος.

– Έλα, τώρα, ηρέμησε. Μπορεί να φώναξα λιγάκι, αλλά καταλαβαίνω ότι έχεις κάποιο σοβαρό πρόβλημα. Έλα πάμε στο Ιατρείο να μου πεις με ηρεμία τι συμβαίνει να μην είμαστε εδώ κάτω στην αυλή.

– Όχι, δεν θέλω τίποτις από σένα τώρα.

Άρχισα να αισθάνομαι άσχημα. Την έπιασα

από τους ώμους, μια φιλική κίνηση για να ηρεμήσει και με όσο πιο απαλή φωνή διέθετα της είπα:

– Πες μου σε παρακαλώ τι θέλεις από μένα. Δεν θέλω να φύγεις παραπονεμένη. Ήταν μια κακιά στιγμή, ας την ξεχάσουμε...

– Ιγώ από σένα τι να θέλω... Ένα... χαρτί υγείας θέλω!

Αυτό ήταν! Τινάχτηκε στον αέρα όλη η ηρεμία που είχα επιστρατεύσει και «βγήκε» όλη η κούρασή μου. Η αντίδρασή μου ήταν άμεση και ηχηρή:

– Καλά με δουλεύεις και από πάνω; Εγώ προσπαθώ να σε εξυπηρετήσω και εσύ με βρίζεις;

– Είδες πως δεν θέλεις να με εξυπηρετήσεις. Ιγώ σι λέω τι θέλω και συ λες ότι σε βρίζω.

Ήταν πολύ θυμωμένη, αγριεμένη θα έλεγα. Εκείνη τη στιγμή, σαν από θαύμα, μια αστραπή διέτρεξε τις πτυχές του μυαλού μου και κατάφερα να κυριαρχήσω στην ψυχική μου αναστάτωση. Δεν μπορεί, σκέφτηκα, δεν είναι φυσιολογική αυτή η αντίδραση ενός αγνού χωρικού, όσο α-

γράμματος και αν ήταν. Κάτι άλλο πρέπει να συμβαίνει.

– Μια ερώτηση μόνο να σου κάνω: ποιος σου ζήτησε αυτό «το χαρτί υγείας».

– Ο Γραμματέας μου το γύρεψε για να βγάλω σύνταξ' απ' την ΟΓΑ.

Μαλάκωσα αμέσως. Κατάλαβα την παρεξήγηση.

– Αφού είναι για τη σύνταξη του Ο.Γ.Α. θα σ' το δώσω αμέσως. Με συγχωρείς δεν είχα κατάλαβει καλά τι ζητούσες.

– Εμ γιατρέ μ', αγράμματοι άνθρωποι είμαστε, μπορεί να στο είπα και λάθος.

Αυτό ήταν. Την επομένη μισή ώρα προσπαθούσε, ο καθένας για τον εαυτό του, να πάρει την ευθύνη της «παρεξήγησης». Της εξήγησα τι σημαίνει για μας τους «γραμματισμένους» χαρτί υγείας και της έδωσα αυτό που ζητούσε: ένα απλό... πιστοποιητικό υγείας ζητώντας ειλικρινά συγγνώμη για το επεισόδιο.

